

Şahidlik zirvəsinin fatehləri

Erməni "təyyarəsini" vuran uşaq

...Müəllim şagirdlərə üz tutub soruşdu: Uşaqlar, deyin görüm, məktəbi bitirəndən sonra kim nə olacaq?

Hərə öz arzusunu bildirdi. Nəzər isə dedi: Mən "maskalı" olacam.

Onun bu sözüne müəllim də, uşaqlar da güldü: Necə yeni "maskalı"? Axı, belə adda bir sənət, bir peşə yoxdur.

Sən demə, Nəzər "maskalı" sözünü elə belə demirmiş. O, televizorda xüsusi təyinatlı qüvvələrin maskalı əsgərlərini görübmiş və böyüyəndə onlar kimi əsgər olacağını arzula-mışdı...

Həmin sözləri deyən Cəməfət ana danış-dıqca övladı Nəzər lap körpəlikdən üzü bəri keçdiyi həyat yolunu, onun söz-söhbətlərini, hərəkətlərini, davranışlarını göz önünə getirir, onunla bağlı kövrək xatirələrindən söhbət açıb təsəlli tapırdı. Amma bir məqamı titrək səsi ilə etiraf etməli oldu: Özümə söz vermişdim ki, ? dedi ? nə vaxt Nəzərdən söhbət düşsə ağ-lamayacam, çalışacam ki, özümü toxdaq tutum. Amma görünür, bunu bacarmıram.

Ana göz yaşını silib kədərlə köks ötürərək dedi: Həmişə mənə deyirdi ki, ana, müharibədir, hər anda nə desən olar. Əgər birdən mənə bir şey olsa, nəbadə, aqlayasan, yoxsa səndən inciyərəm. Elə bil bizi qabaqcadan hazırlayırdı. Hər dəfə səbirli, təmkinli, dözümlü olmağımı tapşırırdı, bizə qabaqcadan ürək-dirək verirdi. Hər sözü sanki bir vəsiyyəti idi. Çox şeyi bizdən gizlədirdi. İstəmərdi darıxaq, dərd-fi-kir çəkək.

Ata-ananın, qohum - qonşuların söhbətlərindən məlum olurdu ki, Nəzər lap kiçik yaş-larından çox ağıllı, düşüncəli, zirik, ata- ana sözüne baxan, zəhmətsevən, əkin- biçinə, təsərrüfat işlərinə maraq göstərən uşaq olub. At minib çapmağı çox xoşlayırdı. Həmyaşdları maşından danışanda, o, atdan danışardı.

Nəzər ailədə tək övlad idi. Lap uşaqılıqdan ata-anasının yaxın köməkçisi olub. Evdə, ailədə, həyət-bacada hər işi demək olar ki, o, görürdü. Ata-ana qulluğunda durmağı xoş-layırdı. Nəzər hələ uşaq vaxtı söz düşəndə ya-rızarafat-yarıcciddi deyirdi ki, mən ata-ananın həm oğluyam, həm də qızı. Onun bu sözləri adamlara ləzzət verirdi.

Cəməfət ana daha bir maraqlı məqamı ya-da saldı: Nəzər körpə vaxtında çox zəif ye-yirdi. 4-5 yaşında da onu güclə, dilə tuta-tuta, aldada - aldada yedizdirirdim. Onu da deyim ki, evdə, ailədə, çöldə-bayırda erməni vəhşili-yindən o qədər danışılırdı ki, hətta balaca uşaq da erməninin pisliliyini duyub hiss edirdi. Balac uşaq da bilirdi ki, ermənilərdən zəh-ləməz gedir. Bunu deməkdə sözümün canı

var. Bir gün də Nəzərə yemək verəndə yemə-yi çörekə birlikdə tikələyib yan-yanə düz-düm. Fikirləşdim nə edim ki, uşaq bu tikələri yesin. Nəhayət, çarə tapdım. Həmin çörek tikələrindən birini götürüb barmaqlarımın ucunda guya təyyarədir deyə yavaş-yavaş qaldırıb dedim: Nəzər, bax bu, göydə uçan erməni təyyarəsidir, onu vurmaq lazımdır. Hə, tez onu vur görüm... İnanın, uşaq erməni adını eşidəndə cəld yerindən dikəldi, əlini yuxarı qaldırıb təyyarəni vurmuş kimi tez tikəni əlimdən aldı. Beləliklə o, erməni təyyarəsi adı ilə tikələrin hamısını yedi və sonra da gülə-gülə, dili dolaşa-dolaşa dedi: Ana, gördünmü, təyyarələrin hamısını vurdum...

Bunları danışdıqca tez-tez kövrələn, qə-hərlənən ana: Vaxt gəldi, balaca Nəzər ermə-niyə nifrət hissi ilə böyüdü. Əsgərliyə getdi, döyüşlərdə iştirak etdi. Bir dəfə ön cəbhədən mənimlə danışanda gülə-gülə dedi: Ana, ya-dındadı, bir vaxt mənə verdiyin tikələri erməni təyyarəsidir deyə vurub əlindən alırdım. İndi isə oğlun ermənilərin yalançı yox, əsl təyyarələrini bir göz qırpımında vurub şil-küt edir...

Nəzər uşaq vaxtı nadinc olduğuna görə üç dəfə qolunu sındırmış, belindən də zədə almışdı. Odur ki, hərbi xidmətə çağırış vaxtı çatanda nənəsiyənə anası Nəzərdən gizlin hərbi komissarlığa gedirdilər ki, xahiş edib onu əsgərlikdən saxlatsınlar. Tərs kimi həmin gün Nəzər də Komissarlığa gəlir. Nənəsigili ora-da görəndə bərk hirsələnir, deyir, sizin burada nə işiniz var, niyə bura gəlmisiniz?

Anası deyir, ay bala, axı, sənəni neçə dəfə qolun sınıb, belin də zədələninə, buna görə sə-nə əsgərlik olmasın. Nəzər anasının bu sözlərindən daha da əsəbləşir, yox, - deyir - nə olsun mən mütləq gedəcəm...

Nəzərin bu qətiyyətli sözlərini eşidən Hərbi komissar gülümsər halda ona yaxınlaşır, onu mehribanlıqla qucaqlayıb alından öpür, əlini kürəyinə vurub deyir: Bayaقدan sə-nə qulaq asırdım. Çox sağ ol. Var olsun belə mərd oğullarımız...

... Nəzər Ağacəli oğlu Əzizov 1991-ci il avqustun 28-də anadan olub. Kürdəmir rayo-nunun Dəyirmanlı kəndindəndir. Ata-ananın söhbətlərindən eşitdiyim kimi, o, həmişə hər-bçi olmağa, ordumuzda uzunmüddətli xidmət göstərməyə can atırdı. Odur ki, həqiqi hərbi xidmətini başa vurduqdan sonra da yenidən hərbi qulluğa qayıtmağı qarşıya məqsəd qoy-muşdu. Bakıda hərbi məktəbdə oxuyaraq gi-zir rütbəsi almışdı. Arzusu hələ uşaq yaşlarından görüb xoşladığı "maskalıların" - Xüsusi Təyinatlı Qüvvələrin sıralarına düşmək idi və

özünü bu sıralarda xidmət etməyə tam hazır-lıqlı bilirdi. Belə də oldu. Bütün xidməti sınaq-lardan uğurla, məhərrətlə çıxan Nəzər Xüsusi Təyinatlıların tərkibinə daxil edildi. Beləliklə onun hələ orta məktəb illərində dediyi "mən maskalı olacam" arzusu çin çıxdı.

Nəzər Xüsusi Təyinatlı Qüvvələrin əsgərləri ilə birlikdə 2016-cı ilin aprel döyüşlərində,



eləcə də 44 günlük Vətən müharibəsində fəal iştirak etməklə öz məhərrətini, cəsərrətini layi-qincə sübut etmişdi.

O, Füzulinin, Cəbrayılın, Şuşanın, Xoca-vəndin azad edilməsində, eləcə də Xocalı uğ-runda gedən döyüşlərdə böyük igidliklər gös-tərdiyinə görə müvafiq döyüş medalları və Fəxri fərmanlarla təltif olunub.

Nəzər hər sahəsinə qəlbən, ürəyinin hök-mü ilə bağlanmışdı. Türkiyədə, Pakistanda, Pribaltika ölkələrində keçirilən hərbi təlimlərin fəal iştirakçısı olmuşdu.

Nəzərin döyüş yoldaşları arasında da xü-susi hörməti vardı. Çevikliyi, mərdliyi, qorx-mazlığı, qeyri-adi döyüşkenliyi ilə həmişə di-q-qəti cəlb edirdi. Təsədüfü deyildi ki, döyüş yoldaşları ona hətta "Canavar" ləqəbi də ver-mişdilər. Bu söz hər kəsin dilində fəxrlə sə-s-ləndirdi: "Nəzər canavar kimi oğlandı".

Döyüşlərdə həmişə ön sıralarda gedən, qorxu nə olduğunu bilməyən Nəzər vəhşi erməni təxribatının qarşısının alınması ilə əla-qədar Müzəffər Ordumuzun keçirdiyi qı-sas əməliyyatı zamanı bu il sentyabrın 12-dən 13-nə keçən gecə qəhrəmancasına həlak oldu və ölməzlik deyilən şahidlik zirvəsinə qovuşdu.

O, Kürdəmir rayonunun Şəhidlər Xiyabanında dəfn olunub. Nəzər Vətən naminə həyatını qurban verdi.

Amma həmişə fəxr duyulası adı, həmişə anılacaq xatirəsi qaldı. Elinə-obasına, ata-ana-sına, ailəsinə, yadigar qoyub getdiyi övladla-rı Uğura və İnciyə baş ucalığı, alın açıqlığı bəxş elədi.

Müzəffər Ordumuzun Ali Baş Komandanı İl-ham Əliyev 44 günlük Vətən müharibəsində, düşmən üzərindəki tarixi qələbəmizdə Xüsusi Təyinatlı Qüvvələrimizin də böyük payı ol-duğunu və bu qüvvələrlə daim fəxr etdiyini hər dəfə qürur hissi ilə qeyd edir. Həmişə fəxr edilən, qürur duyulası həmin xüsusi təyi-natlılardan biri də Nəzər Ağacəli oğlu Əzizov idi... Allah rəhmət eləsin.

...Mən Dəyirmanlı kəndinə bu dəfə unudul-maz şahidimiz Nəzərin sorağı ilə gəlmişəm. Nəzərin bir vaxt dünyaya gəlib böyüdü-yü doğma evdə, doğma həyətdəyik. Hamılıqla sükuta dalmışdıq. Sükutu mənim suallarım, bir də ata-ananın, doğmaların, yaxınların maraq dolu cavabları pozur. Hər kəsin ürəyi doludur. Amma danışmaqla qurtaran deyil.

Söhbət ara verəndə Nəzərin bir vaxt do-ğulduğu evə, gəzib-dolaşdığı həyət-bacaya diqqətlə göz gəzdirirəm. Burada hər şey əv-vəlkilərə nisbətən daha mənalı, həm də qey-ri-adi görünür. Yaşıl budaqlı, şaxəli ağaclar boy-boya verib dayanıblar. Torpaqdan bə-rəkət ətri gəlir. Budaqlarda səs-səsə verib uç-uşan quşların səsi, kəndin saf, təmiz havası... Burada hər şey öz yerində, öz ahəngindədir. Təkcə Nəzər yoxdu. O Nəzər ki, bir vaxtlar öz əli, öz zəhməti ilə bu həyətdə gözəlliklər ya-radırdı. İndi isə bu yerlərdə onun ölməz ru-hu dolaşır, şirin nəfəsi duyulur.

Kənd içində, kövrək nəzərlərlə bu yerləri seyr etdiyimi gören ata-ana: Bu həyət-baca-da, ev-eşikdə, bağ-bağatda nə görünürsə, ha-mısında Nəzərin izləri var, əlinin zəhməti var. Burada hər şey onu xatırladır, onu yada salır-dəyə dillənirlər. Ana sözüne onu da əlavə edib deyir: Nəzərin Qubada yaxın dostu vardı. Mənə deyirdi ana, Qubadan çoxlu alma ting-ləri gətirib həyətimizdə əkəcəm...

Ana sözünün bu yerində qəhərləndi, göz yaşlarını saxlaya bilmədi, ah çəkib titrəyən səsi ilə: Daha nə deyim, nə danışım - dedi ? Allah ermənilərin belasını versin...

Mən də gözü yaşlı, lakin qürurunu sını-dırmayan ananın həmin qəzəbli qarğıışı ilə bu yazıma nöqtə qoyuram.

Tofiq Abdullayev,
Jurnalist